

Tjenestepigens Juleaften.

Hvad er Juleaften for en Tjenestepige? For de rige er den en Glædesaften, da alt omkring dem kun synes at være til for at gøre dem Livet behageligt; men hvorledes forholder det sig med dem, der har gjort det hyggeligt og behageligt for de rige? De mest lækre Retter bliver baarne lige ind paa Bordet for Herskabet, uden at det har rørt sig en Smule derfor, men hvorledes gaar det hende. Tjenestepigen, der har tilberedt disse Retter? Det kan jeg fortælle; ti jeg selv Tjenestepige. Jeg hører til dem, der alene er til for at lette andre Livet, og hele mit Liv optages af at arbejde for andre, medens mit Udbytte af Arbejdet i et helt Aar ikke er større, end at det næppe vilde være tilstrækkeligt til den Vin, der skal til en „anstendig Middag“, og skønt det til daglig Brug falder mig tungt, at jeg af den Grund bliver set ned paa, maa jeg indrømme, at det saarer mig endnu mere Juleaften.

Paa en saadan Tid, som i disse Dage, skal, som jo alle kender, alt skures og skruppes. Gulvtæpperne skal bankes, Døre, Vinduer og Trappegange sæbes af. Alt maa være rent og pænt. Gaasen bliver købt paa Torvet — „aa, al den dejlige Mad! Det bliver rigtig nok en glædelig Jul.“ Alle er glade. Juletræet pyntes og skal plukkes. Kirkeklokkerne kalder højtidelig Folk til Højtid. Juleaften nærmer sig, da Herskabet gaar i Kirke, hvor Sangen lyder: „Julen har bragt velsignet Bud“; og Præsten prædiker: „Eder er i Dag en Frelser født“; og naar Prædiken er til Ende, lyder Sangen atter til Orgelets brusende Toner: „Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel“. Hjemme venter Pigen paa Herskabet. Alt er gjort hyggeligt. Ilden gnistrer i Kakkelloven. Den femarmede Lysekroner er tændt og oplyser den lune Stue, men hendes Højtid er endnu ikke begyndt. Naar Herskabet har spist, skal der tages ud af Bordet, og snart er Køkkenbordet saa overfyldt, at hun næppe kan faa et Hjørne at spise sin Aftensmad ved af de halvkolde Levninger. Da jeg var hjemme som Barn, plejede jeg altid at synge en Salme sammen

med Fader og Moder, og der var en Glæde i det fattige Hjem; nu er jeg i et rigt Hjem; men der er ingen, der har talt et Ord til mig angaaende Julen om andet, end hvad Maden og Rengøring angaar. Da Frøkenen sidste Jul en Gang spurgte mig, om jeg ikke glædede mig til Julen, sagde jeg: „Nej, den giver ikke Pigerne anden Afveksling end mere at bestille“; hvortil hun svarede: „Ja, saa faar de at holde Jul bagefter“; men denne Jul er ikke indtraadt og kommer sikkert aldrig.

Naar endelig Pigen henvend Klokken 10-11 er færdig med sin Gerning for den Aften, gaar hun ind i sit lille, kolde Værelse. Ene og forladt sidder hun der, træt af sit Arbejde, upaaagtet af dem, hun har tilberedt en lykkelig Aften, ukendt af Verden, regnet til Samfundets mest uvidende Klasse og uden Ævne til selv at hæve sig til en bedre Stilling, og naar der trindt i Hjemmene synges: „Forsvunden er nu al vor Nød.“ — Ak! da sukker hun med taarefyldte Øjne: „Hvad er Julen for en stakkels Tjenestepige“?

Karen Laursen Prip,

Rpst. for Tjenestetyendeforen. Enighed.

Endskønt vi ikke betvivler Rigtigheden af K. L.'s Erfaringer som Tjenestepige, vil vi kun tilføje, at der er sikkert mange Familier, der slet ikke kan glæde sig Juleaften uden at de ogsaa kan glæde deres Tjenestepige.

Redakt.

At de vil være det bekendt!

Det er en underlig Idé, de fleste Mænd har faaet, at Kvinderne ikke maa faa kommunal Stemmeret, naar de betaler Skat. Er Kvindernes Penge maaské ikke af samme Værdi som Mændenes. Man maa næsten tro det. I alle andre Tilfælde kan vi dog selv bestemme, hvorledes vi vil have vore Penge anvendt; men naar vi har betalt vor Skat, saa har vi at tie pænt stille, om vi end synes, at vore Penge bliver anvendt aldeles forrykt.

Jeg har hjemme i Frederiksberg Kom-

mune, og jeg er aldeles ikke tilfreds med den Maade, Kommunalbestyrelsen bruger mine Penge. Der er nu f. Ex. bevilget ca. 28,000 Kr. til et Springvand i Frederiksberg Allé. Det er jo meget muligt, at det bliver overordentlig kønt; men alligevel synes jeg, det var heldigere, om der blev sørget lidt bedre for Oplysningens Fremme. Er det nu f. Ex. ikke en skøn Tanke at forestille sig Gl. Kongevej med Gaslygter paa begge Sider, saa at man kunde se, hvor man gik! eller Frederiksberg Allé oplyst saaledes, at man i daarligt Føre ikke hvert Øjeblik plaskede ned i en Vandpyt og overstændedes med Snavs op til Skulderen. Se, det er blot Hovedvejene, jeg har nævnt, Bivejene vilde det føre for vidt at komme ind paa her. De gode Herrer kan jo sagtens, navnlig i denne Tid, hvor Moden fordrer opsmøgede Benklæder; men vi stakkels Damer med lange Kjoler kunde nu ogsaa nok lide at se lidt nette ud.

Se, derfor vil jeg anmode de gode Mænd om snarest mulig at give os kommunal Stemmeret. Saadan uden videre at tage imod vore Penge, uden at spørge os til Raads om, hvad vi vil have dem brugt til.

At de vil være det bekendt!

Jensine.

Det er Borgernes eget Ønske.

Naar Adressen om „Madsteder“ for fattige Skolebørn om nogle faa Dage indgaar til Kommunalbestyrelsen med mange tusende Underskrifter, vil den fortælle, at den offentlige Mening vil, at de smaa Børn, der søger Kommuneskolerne, ikke blot skal have varm Mad en à to Gange ugenlig, men hver Dag i den kolde Vinter; saa vi tør haabe, at Kommunalbestyrelsen ikke vil tøve med at realisere det Forsøg, som skatteyndende Borgere ved deres Underskrift beder om — et „Madsted“ i et af de tættest befolkede Arbejderkvarterer — knyttet til Kommuneskolen.

8)

„Eine alte Geschichte.“

Skitse
af
Helene M.

Et Øjeblik saa' han hende stift i Øjnene; men saa kunde han ikke længere holde dette faste, vrede Blik ud, han saa' ned; hans Hjærte bankede voldsomt; han kunde føle, hvor Blodet brændte ham i Kinderne. — Ikke for alt i Verden vilde han have staaet saaledes for hende! — og nu i Dag, da han netop, — aa, det var ikke til at udholde at tænke paa! — Han saa' ud som den personificerede onde Samvittighed.

Hun stod imidlertid bleg med sitrende Læber foran ham; hun aandede hurtig og kort, medens hun stræbte at faa Ordene frem; omsider kom det stakaandet og anstrængt: „Det havde jeg ikke troet om dig, Axel!“

Hun vilde have sagt noget mere, men

brød pludselig af, vendte sig og gik hurtig bort. Han vovede ikke at se op, før han hørte Havelaagen klappe til efter hende.

— Og saa blev han staaende dér midt paa den solbeskinne Plæne og grublede.

Nu havde han altsaa selv tilintetgjort sin Lykke, sin Glæde; hvor hun var vred! hun vilde vist aldrig tilgive ham! Og han turde ikke en Gang bede hende derom; han kendte jo hendes strænge Principer om Pligt og Dyd og Ære. — Og hvad havde han da gjort, som var saa slemt? Han havde været fløset, labanagtig — som de fleste andre unge Mennesker; disse to friske, røde Pigelæber var heller ikke de første, han i Kaadhed havde kysset. — Men først nu forekom det ham at være en Forbrydelse, først i dette Øjeblik blev det ham klart, hvor egoistisk, hvor svag han i Grunden var, i hvilken Grad han lod sig beherske af øjeblikkelige Indskydelser, hvor ringe hans Modstandsævne var, til hvilken Afgrund dette kunde føre ham, og hvilken Elendighed det alt havde beredt ham.

Da Frokostklokkens skarpe Klang rev ham ud af sine triste Tanker, havde han

gennemløbet hele Skalaen fra den sorteste Fortvivelse, hvor Selvmord syntes ham den eneste Udvej, dernæst gennem en krampagtig Klamren sig til Livet, et fortvivlet Forsøg paa at suge et andet Indhold ud af det end det, han tidligere havde tænkt sig, en lidenskabelig Fordring paa at blive af med alt det, som knugede og tyngede ham, en Fordring paa Ungdommens og Sundhedens Ret: Livsglæde og Lykke, saa gennem Nedstemthed, Modløshed og haabløs Slaphed til et ubestemt Forsøg paa at tage sig sammen, et svagt Anstrøg af mandig Kraft til at bære den paa hans Skuldre lagte Byrde, en Gnist af Haab, som han sørgede for at holde saa godt ved Lige, at den blussede op til en Stjerne, og omsider til den faste Beslutning, at han vilde arbejde, anstrænge sig, udrette noget i Verden, — og saa vilde hun maaské til sidst, naar hun saa', hvor ærlig og trofast han havde kæmpet for at vinde hende, tage ham til Naade igen.

Idet han rejste Hovedet, faldt noget til Jorden. Det var en stor, gul Rose, som var blevet liggende paa hans Hatteskylge. Idet den faldt, spredtes dens Blade som